

2015
Kingsbury
jaar

KAREN KINGSBURY

DE FAMILIE VAN Jezus

Voorpublicatie

incl. kortingsbon

Bijbels-historische
roman & bijbelstudie

2015 wordt het Karen Kingsbury-jaar!

Als uitgeverij hebben wij het jaar 2015 uitgeroepen tot het Karen Kingsbury-jaar! Het wordt een jaar boordevol leuke activiteiten, nieuwe boeken en elke maand een winactie. We organiseren bijvoorbeeld een speciale Karen Kingsbury-picknick op het PUUR!-event dat zaterdag 30 mei 2015 zal plaatsvinden.

Ook krijg je met ingang van het nieuwe jaar bij aanschaf van een van de boeken van Karen Kingsbury een mooi Karen Kingsbury-tasje bij elke christelijke boekhandel.

We zien uit naar een prachtig Karen Kingsbury-jaar vol inspiratie en mooie nieuwe boeken!

Volg ons op Facebook en neem regelmatig een kijkje op puurvandaag.nl om op de hoogte te blijven van alles rondom Karen Kingsbury en meer te weten te komen over de nieuwste acties en events.

 Uitgeverij Kok en PUUR! Vandaag

Beste lezers,

Het moment dat ik van de Bijbel begon te houden, ligt alweer lang achter me. Het moment dat ik begon te houden van de waarheden en beloften, de wijsheid en de ingewikkelde dingen die erin staan. En misschien nog wel het meest van de mensen die erin voorkomen. Als ik over de mensen lees die deel uitmaakten van de wereld waarin Jezus rondwandelde, dan zie ik ze voor me zoals ze op de bladzijden van de Bijbel beschreven worden. Maar ik zie nog zoveel meer.

Daarom vroeg ik aan God: ‘Als ik nu eens een serie korte romans over deze mensen zou schrijven? Als ik nu eens zelf de details die er niet bij staan zou bedenken en de lezers daardoor een manier zou kunnen geven om deze mannen en vrouwen te ontmoeten als echte mensen van vlees en bloed, met hun pijn en problemen?’

Dat idee schoot wortel. Vanaf het moment dat ik aan dit project begon, wilde ik mijn liefde voor de Bijbel in een paar duidelijke basisregels vertalen. Het belangrijkste: de verhalen moesten in de Schriften verankerd zijn. Je zou kunnen zeggen dat ik de Bijbelverzen over deze personen gebruikt heb als tentstokken in het woestijnzand. Niets kon die waarheden omverhalen.

Daarna deed ik onderzoek naar de culturele en geografische achtergrond en zorgde ik ervoor dat het tentdoek van mijn verhaal in geen geval over die grenzen kwam, maar binnen die grenzen liet ik de wind rondwaaien in mijn tent.

Ik geloof dat deze verhalen over de familie van Jezus ervoor zullen zorgen dat je meer dan ooit van Gods Woord zult gaan houden. Ik geloof dat je door deze verhalen vanaf de eerste rang kunt kijken naar de mensen die het allerdichtst om Jezus heen stonden: Jozef en Maria, de aardse ouders van Jezus, en Johannes de Doper, Zijn neef. Zacharias en Elisabet, die door theologen en deskundigen in de cultuur van die periode worden beschouwd als de oom en tante van Jezus. En Jakobus, Jezus' broer. Ik geloof dat je je nog meer in deze mensen zult kunnen inleven.

Dus ga er voor zitten en laat je hart vullen met de beelden en geluiden, en met de verwondering van de familie van Jezus.

In Zijn licht en liefde,
Karen Kingsbury

Jozef

De stiefvader die bescherming bood

Jozef stopte niet met rennen tot hij bij haar huis was en pas toen hij haar zag zitten, bleef hij staan. Maria zat op haar favoriete deken achter het huis, met uitzicht over de velden en dalen in de verte. Ook al was hij nog niet bij haar, hij wilde al vanaf hier haar aanblik indrinken, terwijl zijn hart bonsde en zijn benen trilden van opluchting. Hij had haar gemist, iedere dag, ieder uur.

Nu was ze thuis, eindelijk. Ze was er weer.

En ze was van hem.

Voordat hij zich verder haastte om bij haar te komen, ving hij een glimp op van haar profiel en in de tijd die hij nodig had om in te ademen gebeurde er iets. Het moment werd overschaduwd door twijfel. Ze was veranderd. Iets in haar uitstraling of in haar postuur. Alsof ze in drie maanden tijd tien jaar ouder geworden was. Hij voelde een onheilspellend gevoel door zich heen gaan.

Wat er sinds hun laatste gesprek ook gebeurd was, Jozef had het gevoel dat het hun levens zou veranderen. Hoe dichter hij bij haar in de buurt kwam, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat er iets was veranderd. Haar ogen stonden anders. Behoedzaam, of eigenlijk vastbesloten.

‘Maria...’ Hij stak zijn hand uit, maar ze pakte die niet.

‘Kom hier naast me zitten. Alsjeblieft.’ Ze maakte plaats en knikte naar de lege plek op de deken. ‘Ik moet je iets vertellen.’

Jozefs hart bonsde zo hard dat hij nauwelijks kon ademen. Hij ging zitten en zocht haar ogen, haar gezicht. ‘Ik heb je gemist.’

Haar uitdrukking werd zachter. ‘Ik heb jou ook gemist.’ Maria haalde langzaam en diep adem, zonder het oogcontact te verbreken. ‘Jozef... ik ben zwanger.’

Zijn wereld stond stil.

Jozef had het gevoel dat hij viel. In iets dieps en duisters. Wat had Maria net gezegd? Ze was zwanger? Nee, dat kon niet. Maar dat waren wel de woorden die ze gebruikt had en nu... Het lukte hem om te gaan staan

en naar de steile helling te lopen. *Ademhalen, Jozef. Je moet ademhalen.* Ze kon onmogelijk echt zwanger zijn, tenzij...

Een schok voer door zijn lichaam, schoot naar zijn hart, maar er kwam ook meteen een andere emotie naar boven. Een soort pijn die Jozef nog nooit had gevoeld. Hij liet zijn hoofd hangen. Wat moest hij nu doen? Hoe kon hij –

‘Jozef.’ Ze was hem achterna gelopen en had een dringende klank in haar stem. Voorzichtig pakte ze zijn schouder. ‘Er is nog iets. Alsjeblieft...’

Hij zette nog een stap in de richting van de steilte en ontweek haar aanraking. Er was nog iets? Hij draaide zich in haar richting. Waarom was ze ook zo mooi? Zelfs nu, nu ze zijn hart brak. ‘Wat?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Wat valt er dan nog meer te zeggen?’

‘Het is niet wat je denkt.’ Maria had er nog nooit zo ontzet en zo vredig uitgezien, en dat allemaal tegelijk. ‘Ik... ik ben bezocht door een engel.’

Hij staaarde haar aan. Er kwamen geen woorden. Helemaal niets. Hij moest wel dromen, want niets was nog logisch. ‘Een engel, Maria? Kom op.’

‘Ja.’ Ze pauzeerde even. ‘Jozef, je moet me geloven.’ Er kwam een kalmte over haar. Ze rechtte haar rug en zag er vastberaden uit. ‘Ik ben niet met een andere man samen geweest. Ik hou alleen van jou.’

De pijn was zo enorm dat hij zichzelf eraan moest herinneren uit te ademen. ‘Je bent drie maanden weg geweest.’

‘Ik ben weggegaan nadat... nadat de engel met me had gesproken.’

Jozef was te beduusd om iets anders te kunnen doen dan stil te staan en te luisteren. Als hij haar de kans gaf om haar verhaal te vertellen, misschien zou er dan een donderslag volgen en zou hij wakker worden. Hij sloeg zijn armen om zich heen.

Een zuchtje wind kreeg vat op Maria’s haar en ze rilde even terwijl ze Jozef bleef aankijken. ‘Het gebeurde op de avond nadat je die orchideeën voor me had meegebracht. Ik was buiten achter het huis, in het dal.’ Met een hand pakte ze haar haren en hield ze die vast. ‘Ik weet dat je altijd tegen me zegt dat ik niet te ver in mijn eentje van huis moet gaan, maar de sterren waren zo mooi en ik had de behoefte om te bidden. Wat ver-

der de vallei in, dat is mijn lievelingsplek. Alleen maar God en ik.'

Nu hij haar liet praten kwam haar verhaal op gang. 'Ik zat op die grote rots en net toen ik met God wilde gaan praten, verscheen die... die man, die eruit zag als een engel.'

Jozef schudde zijn hoofd en keek strak naar de grond. Toen hij opkeek, zag hij tranen in Maria's ogen. Het was de eerste keer dat hij haar zag huilen. Hij probeerde zijn pijn en boosheid in toom te houden. 'En wat zei die... die engel?'

Ze veegde de tranen uit haar ogen. Haar stem was vast, ondanks haar overduidelijke verdriet. 'Ik zit dit niet te verzinnen, Jozef. Je moet me geloven.'

'Ik doe mijn best.'

'Fijn.' Maria snifte en haalde adem. 'Wat hij toen tegen me zei... zoiets vreemds had ik nog nooit gehoord. Hij begroette me en zei tegen me dat hij de engel Gabriël was. Daarna vertelde hij me dat ik begenadigd was. Hij zei dat de Heer met me was.' Ze keek weer naar de deken. 'Alsjeblieft... kunnen we gaan zitten? Ik ben moe.'

Jozef vocht tegen zijn pijn. Hij volgde haar naar de deken en toen ze zaten keek hij haar aan. Hij liet meer ruimte tussen hen in dan anders. ‘Ga verder.’

‘Ik was doodsbang, natuurlijk. Ik bedoel, hij was echt, Jozef. Het was een man, maar helemaal in witte kleren en hij, ik weet het niet, hij... straalde op een bepaalde manier.’ Maria schudde haar hoofd en keek naar het dal in de verte. ‘Ik dacht dat ik flauw zou vallen of een hartstilstand zou krijgen.’ Ze keek Jozef aan. ‘Maar hij zei tegen me dat ik niet bang hoefde te zijn. En vervolgens zei hij nog een keer dat ik genade had gevonden bij God.’

Een ding was zeker. Maria geloofde haar verhaal. Zo-
veel kon Jozef wel opmaken uit haar ogen.

‘Wat hij daarna zei...’ Haar stem werd zachter en voor het eerst zag ze er zenuwachtig uit. Het zag eruit alsof ze moed aan het verzamelen was. ‘Hij zei tegen me dat ik zwanger zou worden en een zoon zou krijgen. Ik moest hem “Jezus” noemen.’

‘Jezus.’ Jozef knipperde met zijn ogen.

‘Ja. Jezus.’ Ze legde haar hand op haar buik alsof ze die wilde beschermen. ‘Dat jongetje, mijn baby, zou volgens

de engel een groot man worden en... Hij zou de Zoon van de Allerhoogste worden genoemd.' Haar stem was vervuld met ontzag. 'Zoon van de Allerhoogste, Jozef. Het kindje in mijn buik.' Ze aarzelde. 'De engel zei dat God aan dit jongetje de troon van Zijn vader David zou geven... en dat Hij tot in eeuwigheid koning zou zijn over het volk van Jakob.' Haar stem werd steeds zachter. Met grote ogen fluisterde ze: 'Hij zei tegen me dat er geen einde zou komen aan het koningschap van Jezus.'

Weer wilde Jozef wegrennen of het uitschreeuwen of een andere uitweg vinden uit dit absurde gesprek. Maria had zich nog nooit op deze manier gedragen. Nog nooit had ze zulke dingen gezegd. En hij had nog steeds geen idee wat er de afgelopen drie maanden nu eigenlijk echt was gebeurd.

'Ik weet het... ik was zelf ook verbijsterd.' Ze vouwde haar handen in haar schoot en hief haar ogen op naar de lucht boven zich. 'Ik vroeg aan de engel hoe dat allemaal ooit mogelijk was. Ik zei tegen hem dat ik... dat ik een maagd ben.'

Jozef voelde zijn kaak verstrakken door zijn innerlijke strijd.

‘Maar hij zei tegen me dat de Heilige Geest over me zou komen en dat de kracht van de Allerhoogste me als een schaduw zou bedekken.’ Ze ging wat sneller ademen. ‘Dit is nog het moeilijkste gedeelte. Hij zei... dat dit jongetje, deze baby, de Zoon van God zou zijn. Dat is letterlijk wat hij zei.’

Nu was de maat vol voor Jozef.

Hij stond op en keek Maria een paar seconden aan. Zijn hart klopte in zijn keel. Daarna draaide hij zich om en liep hij weer naar de rand van de steile helling. De Zoon van God? Er was er maar Eén die recht had op die titel: de Messias. De Redder. Degene op Wie het Hebreeuwse volk al honderden jaren had gewacht.

Meende ze dit? Wilde Maria hem nu echt laten geloven dat de baby in haar baarmoeder de Zoon van God was? Hij voelde zich misselijk worden. Geschokt, gepijnigd en boos. Hij moest hier weg, bij haar vandaan. Toen hij zich omdraaide stond ze daar, een meter bij hem vandaan. Haar pijn, haar diepe verdriet was duidelijk van haar gezicht af te lezen. Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik moet gaan.’

‘Ik vertel de waarheid.’ Haar ogen schoten opnieuw

vol tranen. ‘Daarna vertelde de engel mij... over Elisabeth. Mijn nicht. De engel zei dat zij ook een kindje zou krijgen. En dat ze al zes maanden zwanger was.’

Hij wist zijn emoties te beheersen. ‘Je nicht?’

‘Ja. En als laatste zei hij dat voor God niets onmogelijk is.’

Jozef voelde een steek van angst. ‘Je weet wat je zegt, toch? Je hebt het over de Messias. Dat is niet iets om verzinsels over te bedenken.’

‘Ik... ik... ik zit dit niet te verzinnen.’ Voor het eerst klonk Maria verontwaardigd. Boos bijna.

‘Goed.’ Vanuit het diepst van zijn hart voelde Jozef een spoortje medelijden in zich opkomen. Als dit geen droom was, geloofde Maria in ieder geval zelf wat ze vertelde, wat er dan ook in werkelijkheid gebeurd was. Ze geloofde er heilig in. Misschien was ze haar verstand verloren, maar zij twijfelde niet aan dit bizarre verhaal. Zelfs al grensde het aan godslastering. ‘Ging je daarom naar Judea? Omdat die... die engel jou vertelde dat Elisabeth zwanger was?’

‘Ja! Precies!’ Ze ging wat meer rechtop staan, hoopvol. ‘Ik bedoel, ik zei tegen de engel dat ik de Heer

wilde dienen. Ik zei: “Laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd.” Ze knipperde met haar ogen. De ervaring had haar duidelijk overweldigd. ‘Daarna verdween hij. Hij was net zo snel weg als hij was gekomen.’ Ze keek Jozef indringend aan, keek recht door hem heen. ‘Ik moest naar Elisabet. Als eerste, voordat ik er met iemand anders over kon praten. Want als het waar was dat ze zes maanden zwanger was, dan... nou, dan moest alles wat de engel had gezegd wel waar zijn.’

‘En?’ Jozef klonk meer beheerst, maar de schok was nog niet verdwenen.

Maria wachtte even, alsof de woorden die ze nu zou gaan zeggen heilig waren. ‘Het was precies zoals de engel had gezegd. Elisabet was zwanger en... toen ik binnenkam, zei ze dat haar baby opsprong in haar schoot.’ Opnieuw legde ze haar hand op haar platte buik. ‘Ze wist het al... Ze noemde me de moeder van haar Heer. Echt, Jozef. Ik meen het serieus.’

Nog meer en het zou hem te veel worden. Maar hoe zijn hart ook overliep van verscheurdheid en ongeloof, hij wist een ding zeker: hij kon niet boos zijn op Maria. Ze was zwanger en bovendien geloofde ze in haar

eigen vreemde, onrealistische verhaal. Twee redenen waardoor de plannen die ze nog maar drie maanden geleden hadden gemaakt nu onmogelijk waren geworden. Jozef maande zichzelf tot kalmte. Wat er ook gebeurd was, hij hield te veel van haar om boos op haar te zijn, te veel om haar hardvochtig en met minachting te behandelen.

Jozef stapte achteruit. 'Ik moet nu gaan.'

'Maar...' Haar ogen betrokken weer door de pijn die ze opnieuw voelde. 'Ik wil je vertellen over Elisabet en Johannes, over mijn tijd daar.'

'Later.' Hij hief de afstand tussen hen even op door naar haar toe te gaan en haar schouder aan te raken. Hij hield nog zo veel van haar. 'Ik moet terug naar huis.' Hij voelde het verdriet dat hij uitstraalde. Als ze overspel had gepleegd, was de straf te zwaar om nu over na te denken. Hij ademde uit, verslagen. 'Ik heb veel om over na te denken, Maria. Over ons... over wat er nu gaat gebeuren.'

Ze liet haar hoofd hangen, gebroken, en heel even vroeg hij zich af of ze dan nu zou gaan toegeven hoe ze zwanger was geraakt. Een verklaring die geloofwaar-

diger was dan dat verhaal over een engel en de Zoon van God. Maar in plaats daarvan keek ze nog een laatste keer op. ‘Ga.’ Vanuit haar ziel leek een nieuwe kracht te weerklinken. ‘Ik zal bidden dat God je de waarheid laat zien.’

Jozef knikte. Na een laatste blik keerde hij zich om en liep hij weg van het huis van Maria, over de hoofdstraat van het dorp en langs de velden met bijna uitgebloeide orchideeën. En die hele wandeling kon hij alleen maar denken aan die ene waarheid.

Zijn ondertrouw met Maria was definitief afgelopen.

Jozef maakt plannen om Maria te verlaten, totdat er in een droom een engel aan hem verschijnt die hem opdraagt bij haar te blijven. Naarmate de maanden verstrijken en de zwangerschap duidelijk zichtbaar wordt, nemen het geroddel en de geruchten toe. Dan vaardigt keizer Augustus een decreet uit...

De weeën kwamen al twee dagen af en aan. Jozef wilde graag geloven dat hij voor Maria kon zorgen en haar kon beschermen de reis die ze nu zouden ondernemen naar Bethlehem. Maar in plaats daarvan begonnen de problemen al op de eerste reisdag. De nachten waren kouder dan verwacht en het was nog maar de vraag of ze genoeg te eten hadden meegenomen. Maria voelde zich bijna voortdurend misselijk en ze reisden maar half zo snel als ze moesten – en dat vooral vanwege de baby die zich elke moment kon aandienen.

Jozef hield zijn ogen strak op de weg voor zich gericht met de leidsels van de ezel om zijn hand gewonden. Ze moesten de bergpas oversteken voordat ze kans hadden een plek te vinden voor de nacht.

‘Jozef! Daar komt er weer een!’ riep Maria uit.

‘Hier ben ik al.’ Terwijl hij de leidsels vasthield, rende hij naar Maria. Hij pakte haar hand. ‘Knijp in mijn vingers. Hou vol!’

Ze haalde diep adem, haar ogen strak dichtgeknepen. ‘Bid! Alsjeblieft.’

‘Ik zal voor je bidden.’ Jozef hield haar met zijn andere hand in evenwicht. ‘Vader, wees met ons!’ riep hij uit.

‘We kunnen hier buiten geen baby krijgen. Alstublieft! We hebben Uw hulp nodig, God. Nu!’

Maria’s grip op zijn hand verslapte en ze zakte tegen hem aan, duidelijk uitgeput. ‘Ik weet niet... of ik dit kan.’

‘Je kunt het.’ Hij weigerde angst in zijn stem door te laten klinken. ‘God is bij ons. Hij wist dat er een volkstelling zou zijn. Dat moeten we geloven.’

Een halve minuut lang zei en deed Maria niets en hield ze hem alleen maar vast. Haar hele lichaam beefde. Toen haalde ze een paar keer diep adem en ging ze langzaam rechtoverend zitten. ‘De pijn is weg. We kunnen doorlopen.’ Haar lippen vormden een halve glimlach, maar in haar ogen was de moeheid te zien. ‘Ik kan wel weer verder.’

‘Weet je het zeker?’ Als het moest, wilde Jozef haar desnoods het hele stuk naar Bethlehem in zijn armen dragen. ‘Kun je het opbrengen?’

‘Ik denk het wel.’ Even sloot ze haar ogen. ‘Ik ben alleen... een beetje duizelig.’

Jozef keek naar de rug van de ezel. ‘Zie je dat kruis? Daar, op zijn rug?’ Alle ezels hadden boven op hun rug een groot, zwart kruis. Iets waarmee ze geboren waren. Deze vormde daarop geen uitzondering.

Maria knikte. 'Ik zie het. Natuurlijk zie ik het.'

'Concentreer je op het midden van dat kruis en hou vol. Zo voorkom je dat je valt.'

Ze deed wat hij zei en zo ging er een uur voorbij terwijl ze samen met de rest van de karavaan de berg bestegen, op weg naar Bethlehem. Dat Maria verder geen weeën meer te verduren kreeg, kon Jozef alleen aan een wonder van God toeschrijven. Ze bleef sterk, zelfs toen Jozef zijn eigen tent en die van Maria opzette. Om hen heen brandden een paar kampvuren. Jozef nam Maria mee naar een van de vuren. Op het vuur verhitte hij een pakketje gerookte vis, wat brood en olijven.

Terwijl ze terug naar de tent liepen sloeg Jozef een arm om Maria heen. 'Hoe gaat het nu met je?'

'Goed.' Ze glimlachte naar hem. 'Echt.'

'God is goed.' Hij voelde zich een beetje ontspannen. Als ze dit tempo volhielden, waren ze over twee dagen in Bethlehem. 'Misschien gaan we het toch nog redden.'

'Hmm-mm.' Ze kwamen bij hun tenten en Maria draaide zich naar hem toe. 'Ik kan hier ook wel van genieten.'

'Waarvan?' Iets vreemders had ze onmogelijk kunnen zeggen. 'De reis?'

Ze lachte. ‘Nou nee, dat niet.’ Ze keek hem indringend aan. ‘De mensen om het vuur, in de karavaan. Zij kennen ons niet. Niemand wijst naar ons, of... fluistert.’

‘Lieve Maria.’ Jozef nam haar in zijn armen. ‘Het spijt me zo. Alles wat je hebt moeten doormaken... Ik had er alles voor over gehad om het ook maar een minuut korter te laten duren.’

‘Ik weet het.’ Ze maakte zich los. ‘Ik kan dit niet zonder jou, Jozef.’

‘Kom me maar roepen als je me nodig hebt. Al is het midden in de nacht.’ Hij raakte haar slaap aan.

Ze glimlachte. ‘Er is nog nooit een vrouw geweest die meer van haar man gehouden heeft dan ik van jou.’

Maria meende ieder woord. Dat zag Jozef in haar ogen. Toen hij die avond zijn ogen dichtdeed – ondanks de kilte van de lucht en de twee reisdagen die ze nog voor de boeg hadden, ondanks Maria’s delicate toestand en de volslagen onzekere toekomst daarna – sliep hij vol vreugde in en dat had maar een reden.

Maria hield van hem.

Ze waren maar net op tijd in Bethlehem.

De weeën kwamen nu regelmatig, dicht genoeg op elkaar om Maria te laten weten dat de baby nu echt niet lang meer op zich zou laten wachten. Tenslotte was ze getuige geweest van de bevalling van haar nicht Elisabeth. Ze hadden misschien nog net een paar uur, maar nu hadden ze een heel ander probleem. Een probleem waar Jozef totaal geen rekening mee had gehouden.

Vanwege de telling was het dorp helemaal volgelopen. De mensen zetten hun tenten in de straten op, maar vanwege haar situatie zou dat voor Maria niet goed genoeg zijn. Ze bereikten de herberg en hij leidde Maria op de ezel naar de voordeur. Een man deed open. Hij klonk geërgerd. ‘Wat is er?’

Mijn vrouw... ze staat op het punt om te bevallen. Alstublieft meneer, we hebben een kamer nodig.’

De man keek langs Jozef naar Maria. Op datzelfde moment kreeg ze weer een wee. Jozef rende naar haar toe en hield haar vast tot de wee over was. ‘Meneer, alstublieft!’ riep hij uit. ‘We kunnen nergens naartoe.’

‘We zitten vol vanwege de telling. Elke kamer in de stad is geboekt.’ Somber schudde hij zijn hoofd en sloot de deur.

Jozef werd bevangen door een gevoel van paniek. Wat moest hij doen? Zijn handen trilden toen hij de ezel weer bij de herberg vandaan leidde. Misschien had een van de inwoners een plekje over in zijn huis. Jozef liep door de straat en klopte op elke voordeur die hij onderweg tegenkwam. En telkens weer legde hij uit: ‘Mijn vrouw is aan het bevallen... de baby kan ieder moment komen. Alstublieft... kunnen we bij u een kamer huren?’

Sommigen sloten de deur al voordat Jozef was uitgesproken. Anderen raadden de burens aan of een herberg. Maar na bijna twee uur zoeken kreeg hij nog steeds geen ander antwoord. Er was geen plaats voor Maria en hem.

De nacht was al diep gevallen over Bethlehem toen Maria het nog luider uitriep dan eerst. ‘Ik kan niet meer, Jozef. Ik kan geen stap meer zetten. Alsjeblieft.’

Hij rende naar haar toe, maar deze keer zag ze er anders uit. Haar lijf en haar gezicht waren gespannen en ze kon niet meer rechtop zitten. Jozefs hart ging tekeer. Ze kon niet bevallen langs de kant van de weg. Jozef tuurde naar de hemel vol sterren en fluisterde: ‘God,

ziet U ons dan niet? We hebben U nodig! Alstublieft, Heer!’

Op hetzelfde moment zag hij iets vanuit zijn ooghoek. Een stal in een grot waar ze dichtbij waren. Een ruimte met een dak. Hij knarste met zijn tanden. ‘Nog even volhouden, Maria. Ik heb een idee.’

Ze lag voorover op de nek van de ezel terwijl Jozef het dier zo rustig mogelijk door het veld naar de stal bracht. Hij opende de deur en stapte naar binnen. De spinnenwebben bleven aan zijn gezicht kleven en hij ging bijna voelde zijn maag omdraaien van de stank. Een paar koeien waren al binnengekomen en gaan liggen voor de nacht.

Jozef voelde hoe de dieren hem aankeken terwijl zijn ogen aan het donker wenden. Toen zag hij iets dat hij zou kunnen gebruiken. Een trog voor de dieren. Een kribbe. Vlak daarbij lag een stapel hooi. ‘Dan maar zo,’ mompelde hij tegen zichzelf. Hij spreidde zijn mantel uit over het hooi en hielp Maria erheen. ‘Hoe voel je je nu?’

Ze baadde in het zweet. Haar lichaam was futloos toen haar ogen de zijne ontmoetten. ‘Ik ben bang. Het doet zo veel pijn en ik –’

Een volgende wee. Jozef knielde naast haar neer, streelde haar haren en hield haar hand vast. *Help haar, God... help haar alstublieft.* Ten slotte werd de wee minder maar daarna kwam er nog een en nog een totdat, eindelijk, gelukkig, de baby kwam. Zijn gehuil vulde de hele stal. Hij klonk sterk en gezond. Jozef wikkelde Hem in wat lappen die hij had meegenomen en legde Hem in Maria's armen.

Door haar glimlach stond hij zichzelf voor het eerst in dagen toe een beetje te ontspannen. Goed, ze zaten in een stal. Maar de baby was er en Hij was gezond en, bovenal, Maria was gezond. Ze gingen het redden.

'Kijk toch eens. Wat is Hij mooi.' Maria kon haar ogen niet van het kindje afhouden. 'Is Hij niet mooi, Jozef?'

'Dat is Hij zeker.' Ze bleven een tijdje naar het kindje kijken. 'De Redder van de wereld ligt in jouw armen. Ik kan er met mijn verstand niet bij.'

'Ik ook niet.' Ze keken elkaar aan en wisten dat ze allebei hetzelfde dachten. In de hele wereld waren zij de enigen die wisten dat honderden jaren van stilte waren verbroken. De Messias was gekomen en Hij lag nu in de armen van zijn jonge moeder.

Maria rustte een tijdje uit. Vliegen cirkelden om hen heen en de stank overviel Jozef opnieuw. Hij hief zijn ogen op naar de spleten in het dak en probeerde een glimp van de nachtlucht op te vangen. *Ik geloof U, Vader. Echt waar. Maar soms vraag ik me af of ik onderweg iets over het hoofd heb gezien.* Hij keek naar de kribbe. Een trog? Voor de Koning van de wereld? Ongedierte, vee en vliegen? Jozef wist niet zeker wat hij had verwacht bij de geboorte van het kind, maar dit in ieder geval niet.

Terwijl zijn onuitgesproken vragen bleven komen, werd er op de deur van de stal geklopt. Maria opende haar ogen en Jozef krabbelde overeind. Had iemand hen gevonden? Zouden ze nu zelfs uit deze armetierige stal worden geschopt? Jozef probeerde zich sterk en dapper te voelen toen hij naar de deur liep.

Toen hij die opendeed ging er een nieuwe schok door hem heen. Er stond een groep simpele herders voor de deur en in hun ogen was verwondering te lezen. ‘De engel zei tegen ons waar we Hem konden vinden! De Redder is geboren! Alstublieft, mogen we Hem zien?’

‘Ja.’ De rillingen liepen over Jozefs rug. ‘Ja, dat klopt. Hij is vannacht geboren.’

De herders kwamen de stal binnen en vertelden over de wonderlijke gebeurtenis waar ze getuige van waren geweest. Er was een engel van de Heer aan hen verschenen en ze waren omgeven geweest door het stralende licht van God.

‘Om eerlijk te zijn waren we doodsbenauwd.’ Een van de herders glimlachte. ‘Maar de engel zei tegen ons dat we niet bang hoefden te zijn. Hij bracht goed nieuws dat het hele volk met grote vreugde zou vervullen.’ Hij keek naar zijn maten. ‘Zelfs ons.’

Een andere herder knikte. ‘Hij zei tegen ons waar we de baby konden vinden. Hier... in een kribbe.’

De eerste herder keek naar Jezus. ‘Meteen daarna verscheen er een heel hemels leger. Zoiets verbazingwekkends hadden we in ons hele leven nog niet meegemaakt.’ Hij leek opnieuw als aan de grond genageld. ‘We moesten hiernaartoe gaan. En nu moeten we het nieuws aan iedereen gaan vertellen.’

De herders bleven nog even bij hen. Toen ze vertrokken, waren het andere mannen dan ze daarvoor waren geweest.

Toen ze weer alleen waren voedde Maria Jezus terwijl Jozef toekeek. ‘Je hebt er nog nooit zo mooi uitgezien.’

‘Mijn hart is vol. Ik kan het niet verklaren. Van alle mensen aan wie de engelen het nieuws vannacht hadden kunnen brengen, werden zij ervoor uitgekozen. Zulke gewone mensen.’ Tranen welden op in haar ogen. ‘Mensen zoals wij.’

‘Wat er is gebeurd... dat kan alleen God verklaren.’

‘Ik hou van je, Jozef.’ Maria lachte naar hem. ‘Wat ons ook te wachten staat... zonder jou red ik het niet.’

‘Ik ben bij je, Maria. Ik zal je nooit in de steek laten.’ Jozef nam haar hand in de zijne. Diep in zijn ziel ontkiemde iets. Hij ervoer een sterker gevoel van liefde en bescherming dan ooit tevoren. ‘Ik zal nooit toestaan dat jullie ook maar iets overkomt. Ik zal mijn leven wijden aan jullie bescherming, aan liefde voor jullie. Dat beloof ik.’

De hele nacht lang dacht hij aan niets anders dan aan die belofte terwijl hij de wacht hield over Maria en Jezus, en bad tot zijn Vader in de hemel. Zijn gebed was eenvoudig en intens: dat God hem zolang hij adem had, zou helpen de vrouw die hij liefhad te beschermen.

En het Christuskind dat God aan hen beiden had toevertrouwd.

Bijbelstudievragen

Dag 1

Lees Matteüs 1:18-19

Jozef was trouw en vol geloof.

Het zou je weleens kunnen verbazen, maar de Bijbel bevat geen enkel woord uit de mond van Jozef. Niet een. Alles wat we over hem lezen is dat hij zijn Zoon gehoorzaam Jezus noemt en dat hij Maria en Jezus zijn leven lang trouw heeft bijgestaan.

Maar als ik tussen de regels doorlees, denk ik dat hij erg veel van Maria gehouden heeft. Ze moeten wel een bijzonder sterke band met elkaar hebben gehad, denk je niet? Want toen God Maria uitkoos, koos Hij ook Jozef uit als de aardse vader van Jezus. Als stel moeten ze een unieke liefdesrelatie hebben gehad om te kunnen omgaan met de niet aflatende druk van het opvoeden van de Messias.

Natuurlijk werd het vertrouwen van Jozef gedurende het grootste deel van zijn leven op de proef gesteld. Door het bezoek van een engel stond zijn gewone leventje volledig op zijn kop. Maar Jozef stribbelde nooit tegen. Toen God hem vroeg om op te treden en knopen door te hakken op grond van bijzonder weinig informatie, zei Jozef ‘ja’. Hij was trouw en bereidwillig. Het kan onmogelijk makkelijk zijn geweest voor Jozef.

Maar uit zijn daden blijkt dat één feit boven alle twijfel verheven is: hij hield zielsveel van Maria.

- ☞ De Bijbel omschrijft Jozef als iemand die ‘een rechtschapen mens’ was. Ken jij iemand bij wie deze omschrijving van ‘rechtschapen man of vrouw’ ook past? Wat is er zo kenmerkend aan die persoon?
- ☞ Lees Matteüs 1:19-20. Matteüs beschrijft dat Jozef niet meteen tot actie overging, maar ‘overwoog’ wat er moest gebeuren. Denk jij dat Jozef, in een situatie die voor hem rampzalig moet hebben geleken, toch hoopte op antwoorden? Wat doet hoop met jou?

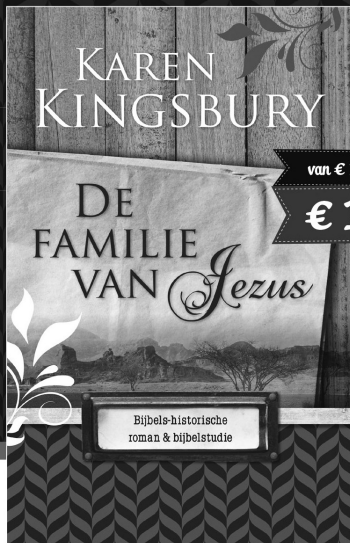
- ☞ Jozef en Maria kregen te maken met onbegrip en sloegen uiteindelijk op de vlucht voor hun eigen overheid. Heb jij weleens te maken gehad met onbegrip? Heb je weleens moeten lijden voor iets waar je in geloofde? Beschrijf wat er gebeurde.

Het hele verhaal en meer Bijbelstudievragen vind je in *De familie van Jezus*. Vanaf februari 2015 als paperback en e-book verkrijgbaar!

Kortingsbon

van € 15,⁰⁰ voor

€ 12,⁵⁰

De familie van Jezus

Karen Kingsbury
paperback | 288 blz.
9789029723978 | € 15,00

Kortingscode 902-12697
van € 15,00 voor € 12,50
actieperiode 3-2-2015 t/m 10-3-2015

Leer Jezus kennen door de ogen van Zijn familie

Geschied voor de
veertigdagentijd

Beleef wat zij hebben beleefd en ervaar wat zij hebben ervaren.

In *De familie van Jezus* vertellen Jozef, Zacharias, Johannes de Doper, Jakobus, Elisabet en Maria, als Jezus' naaste familieleden, hun eigen verhaal en krijgen ze een eigen stem.

Achter in het boek zijn Bijbelstudies opgenomen – vijf persoonlijke studies

en één groepsstudie bij elk personage – zodat je niet alleen de mensen rondom Jezus beter leert kennen, maar ook zelf uitgedaagd wordt om dichter bij Hem en bij elkaar te komen.

In deze voorpublicatie staan we naast Jozef en Maria als Jezus ter wereld komt. Reis mee naar Bethlehem en ervaar het wonder zelf!

'Een klassiek verhaal, maar door de sprookjesachtige plot blijft deze ontroerende roman verrassen'
– RD over *Vergeet mij niet*

'Sommige stukjes vond ik zo mooi dat ik ze nog een keer heb gelezen'
– een lezer op bol.com over *Geliefd*

'De familie van Jezus is een ideaal boek voor kleine groepen om met elkaar in gesprek te gaan!' – Lezersreactie

De familie van Jezus
Karen Kingsbury
paperback, 288 blz.
9789029723978, € 15,00
e-book, 9789029723985, € 9,99